

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18CoCsp/40/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119355868
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:6119355868.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a členov senátu JUDr. Viery Kandrikovej a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: PREŠOV REAL, s.r.o., so sídlom Slovenská 40, 080 01 Prešov, IČO: 31 722 814 proti žalovanému: F. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. XXX/XX, XXX XX A., o zaplatenie 702,00 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov zo dňa 11.06.2020, č. k. 5Csp/110/2019-87, takto jednodhlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 702,00 Eur a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.“

2. Citoval ustanovenia § 489 a § 494 Občianskeho zákonníka, § 6a ods. 1, 2 a 3 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách, § 2 písm. am) zákona č. 725/2004 Z. z. o podmienkach prevádzky vozidiel na pozemných komunikáciách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 6a písm. e), § 25 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov a § 577 Obchodného zákonníka.

3. V odôvodnení okrem iného uviedol, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že mesto D. v zmysle § 6a zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) na základe „Komisionárskej zmluvy na prevádzkovanie platených verejných parkovísk a pouličného parkovania v meste D.“ uzatvorenej podľa § 577 a nasl. Obchodného zákonníka poverilo žalobcu správou a prevádzkou platených verejných parkovísk a pouličného parkovania v meste D. a to v súlade so „Všeobecne záväzným nariadením mesta D. č. X/XXXX o dočasnom parkovaní motorových vozidiel na vymedzenom území mesta D.“. Samotné podmienky dočasného plateného parkovania motorových vozidiel na parkovacích miestach v meste D. upravuje „Prevádzkový poriadok na prevádzku platených verejných parkovísk a pouličného parkovania v meste D.“, ktorý v zmysle Článku IV. bod 1.6 Komisionárskej zmluvy tvoril prílohu č. 1 tejto zmluvy. Zároveň z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že na platenom verejnom parkovisku v správe žalobcu v meste D. bolo na ul. C. zaparkované motorové vozidlo Y. a to v období od 20.12.2018 do 12.04.2019 a to bez úhrady parkovaného v zmysle „Všeobecne záväzného nariadenia mesta D. č. X/XXXX o dočasnom parkovaní

motorových vozidiel na vymedzenom území mesta D.“ v spojení s „Prevádzkovým poriadkom na prevádzku platených verejných parkovísk a pouličného parkovania v meste D.. Mal preukázané, že užívateľ motorového vozidla Y.: R parkované za užívanie parkovacieho miesta v období od 20.12.2018 do 12.04.2019 nezaplatil. Z evidenčnej karty vozidla, ako aj z lustrácii vozidla bolo v konaní preukázané, že ako držiteľ a vlastník motorového vozidla Y. v rozhodnom období, t.j. od 20.12.2018 do 12.04.2019 bol evidovaný žalovaný, pričom ako vlastník a držiteľ bol evidovaný ešte aj v čase vykonania lustrácii dňa 23.04.2020. Konštatoval, že žalovaný ako držiteľ vozidla bol v zmysle § 6a písm. e) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke povinný zabezpečiť, aby pri prevádzkovaní motorového vozidla boli dodržiavané pravidlá cestnej premávky, ktoré ustanovujú zákaz zastavenia a státia podľa § 25 toho zákona, okrem iného aj zastavenia a státia na platenom parkovisku, ak vozidlo nemá zaplatený poplatok za parkovanie. Vzhľadom k vyššie uvedenému súd prvej inštancie žalobe žalobcu voči žalovanému vyhovel v celom rozsahu a zaviazal žalovaného na zaplatenie parkovaného za obdobie od 20.12.2018 do 12.04.2019 v sume 702,00 eura v zmysle faktúry W a faktúry W

4. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) s tým, že žalobca mal plný úspech vo veci, preto súd mu priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

5. V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalovaný. Namietal, že žalobca v danom konaní žiadnym spôsobom nepreukázal a teda neunesol dôkazné bremeno k tvrdeniu, že žalovaný mal údajne na danom mieste zaparkovať predmetné motorové vozidlo. Žalovaný svojím prejavom svojej vôle pri prevode vlastníckeho práva v rozhodnom čase previedol všetky vlastnícke oprávnenia na inú osobu a pokiaľ táto osoba nevykonala potrebný evidenčný úkon na príslušnom dopravnom inšpektoráte, tak táto skutočnosť nemení nič na tom, že on už nie od rozhodného času vlastníkom predmetného motorového vozidla a teda neznáša ani žiadnu zodpovednosť za prejavy jeho prevádzky. Súd prvej inštancie vychádzal len z evidenčnej karty vodiča, ktorá plní len evidenčnú funkciu a právnym základom na preukázanie vlastníckeho práva je prejav vôle pri právnom úkone, ktorý v danom prípade nastal a preto nastala aj zmena vlastníckeho práva. Predmetné motorové vozidlo previedol na fyzickú osobu: C. G., G. XXXX/XX, XXX XX E. F., k čomu a o čom doloží aj fotokópiu plnej moci, ktorú sa mi podarilo v medziobdobí zabezpečiť, nakoľko bolo pomerne komplikované nakontaktovať sa na danú osobu ako vlastníka predmetného motorového vozidla. Navyše žalobca podľa žalovaného žiadnym spôsobom nepreukázal právny vzťah medzi ním a kýmkoľvek iným, ktorý by zakladal jeho právo na zaplatenie akejkoľvek sumy a ani nepreukázal mechanizmus výpočtu akejkoľvek sumy, čo je aj tak subsidiárne vo vzťahu k preukázaniu samotného právneho základu práva na požadovanie finančnej sumy. Najmä na základe týchto skutkových okolností žalobcom uplatnený nárok neuznáva a to ani čo do výšky a to ani sčasti a ani čo do právneho dôvodu. Tvrdil, že sa ani nemohol zúčastniť nariadeného pojednávania, nakoľko bol pracovne mimo územia SR a následne bol v domácom liečení a karanténe, pretože som bol v kontakte s osobami pozitívnymi na covid-19 a preto som nemal ani možnosť vyjadriť sa na danom pojednávaní. Avšak je toho názoru, že už aj na základe námietok uplatnených v upomínacom konaní mal súd prvej inštancie informácie takej povahy, ktoré bránili skutkový stav vyhodnotiť právne tak, ako to je uvedené v napadnutom rozsudku. Na základe vyššie uvedených skutkových a právnych okolností daného prípadu navrhol odvolaciemu súdu, aby zrušil vydaný rozsudok a vrátil vec na nové konanie a prejednanie súdu prvej inštancie za účelom ochrany jeho práv a oprávnených záujmov.

6. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu. Žalovaný nepredložil žiadne právne relevantné listinné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení aj napriek skutočnosti, že mal dostatok času tieto zaobstarať a predložiť. Výroky žalovaného považuje za obštrukcie s cieľom predĺžovať súdne konanie. Žalobca opakovane poukázal na ustanovenia § 2 písm. am) zákona č. 725/2004 Z. z. o podmienkach prevádzky vozidiel na pozemných komunikáciách, § 6a písm. e) a § 25 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a princíp tzv. objektívnej zodpovednosti, v rámci ktorej je zodpovedný držiteľ vozidla - majiteľ zapísaný v osvedčení o evidencii. Nakoľko žalovaný bol v rozhodnom období od 20.12.2018 do 12.04.2019 vlastníkom a držiteľom predmetného vozidla, jedine žalovaný nesie všetku zodpovednosť za porušenie zákonov ako aj zodpovednosť za povinnosť uhrádzať parkovné. Je zodpovednosťou vlastníka-držiately-žalovaného zabezpečiť pri predaji odhlásenie vozidla zo svojej osoby na kupujúceho, čo žalovaný, resp. kupujúci pravdepodobne ani doposiaľ neuskutočnil. Z tohto dôvodu nesie žalovaný celú objektívnu zodpovednosť pri prevádzke vozidla na pozemných

komunikáciách. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie vo veci úplne zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, žalobca navrhol aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok odvolania žalovaného, s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

9. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Odvolací súd je po oboznámení sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacími námietkami žalovaného toho názoru, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správny skutkovým zisteniam a prejednávanej veci aj správne právne posúdil, keď zaviazal žalovaného na úhradu nezaplateného „parkovného“ vo výške 702 eur za zaparkované motorové vozidlo Y. na parkovisku v správe žalobcu na ul. C. v D. bez platného parkového lístku v období od 20.12.2018 do 12.04.2019 v zmysle faktúry č. W zo dňa 07.03.2019 a W zo dňa 30.04.2019.

11. Z odôvodnenia rozsudku jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu prvej inštancie pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie tak ako to má na mysli ustanovenie § 387 ods. 2 CSP a vo vzťahu k odvolacím námietkam uvádza nasledovne.

12. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného o neunesení dôkazného bremena žalobcom o právnom vzťahu medzi ním a kýmkoľvek iným, ktorý by zakladal právo žalobcu na zaplatenie akejkoľvek sumy odvolací súd poukazuje na body 26. a 27. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorých súd prvej inštancie vysvetlil právny podklad, na základe ktorého si žalobca uplatnil svoj nárok na nezaplatené parkovné od žalovaného. Žalobca si uplatnil svoj nárok v zmysle Komisionárskej zmluvy na prevádzkovanie platených verejných parkovísk a pouličného parkovania v meste D., ktorou mesto D. poverilo žalobcu správou a prevádzkou platených verejných parkovísk a pouličného parkovania v meste D. v súlade so Všeobecne záväzným nariadením mesta D. č. X/XXXX o dočasnom parkovaní motorových vozidiel na vymedzenom území mesta D.“ a v zmysle „Prevádzkového poriadku na prevádzku platených verejných parkovísk a pouličného parkovania v meste D..

13. Podľa čl. IV. tohto prevádzkového poriadku je „užívateľ parkovacieho miesta povinný uhradiť parkované, ako cenu za službu“, pričom bolo preukázané, že žalovaný ako užívateľ motorového vozidla Y.: R parkovné za užívanie parkovacieho miesta v období od 20.12.2018 do 12.04.2019 nezaplatil a porušil povinnosť držiteľa vozidla zabezpečiť, aby pri prevádzkovaní motorového vozidla boli dodržiavané pravidlá cestnej premávky podľa zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, ktoré ustanovujú zákaz zastavenia a stáť podľa § 25 tohto zákona, keď v zmysle ods. 1 písm. o) tohto ustanovenia vodič nesmie zastaviť a stáť na platenom parkovisku, ak vozidlo nemá zaplatený poplatok za parkovanie.

14. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného o neunesení dôkazného bremena žalobcu k tvrdeniu, že žalovaný mal zaparkovať na danom mieste motorové vozidlo Y.: R sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že s poukazom na ustanovenia § 6a písm. e) zákona č. 8/2009

Z.z. nie je pre rozhodnutie o nároku žalobcu rozhodujúce, kto fyzicky motorové vozidlo na platené parkovacie miesto bez zaplataenia poplatku za parkovanie zaparkoval, ale to kto v rozhodnom čase bol ako držiteľ vozidla zapísaný v osvedčení o evidencii žalovaný v zmysle ust. § 2 písm. am) zákona č. 725/2004 Z.z. Ako uviedol žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného, uplatňuje sa tu princíp objektívnej zodpovednosti, v rámci ktorej je zodpovedný držiteľ vozidla - majiteľ zapísaný v osvedčení o evidencii, ktorý musí rešpektovať všetky príkazy, ktoré vyplývajú z dopravného značenia alebo všeobecnej právnej úpravy cestnej premávky. Nakoľko bolo vykonaným dokazovaním súdu prvej inštancie preukázané, že žalovaný bol v rozhodnom období od 20.12.2018 do 12.04.2019 vlastníkom a držiteľom predmetného vozidla Y.: R jedine žalovaný nesie všetku zodpovednosť za povinnosti uhrádzať parkovné. Je zodpovednosťou vlastníka-držiťela-žalovaného zabezpečiť pri predaji odhlásenie vozidla zo svojej osoby na kupujúceho, pričom žalovaný nepreukázal predaj predmetného motorového vozidla tretej osobe pred rozhodným obdobím. Z tohto dôvodu nesie žalovaný celú objektívnu zodpovednosť pri prevádzke vozidla na pozemných komunikáciách.

15. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na ustanovenia § 132 ods. 1 CSP, stanovuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu sporu, ktorá sice navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

16. A napokon odvolací súd nepovažoval za dôvodnú odvoláciu námietku, že sa žalovaný nemohol zúčastniť nariadeného pojednávania, nakoľko bol pracovne mimo územia Slovenskej republiky a následne bol v domácom liečení a karanténe, pretože som bol v kontakte s osobami pozitívnymi na covid-19 a preto som nemal ani možnosť vyjadriť sa na danom pojednávaní.

17. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie pojednával v neprítomnosti žalovaného dňa 11.06.2020, zohľadniac skutočnosť, že predvolanie na pojednávanie nariadené na deň 11.06.2020 bolo žalovanému riadne doručené dňa 13.05.2020 uplynutím úložnej doby predvolania na pojednávanie č.k. 5Csp/110/2019-78 do vlastných rúk s fikciou doručenia, pričom žalovaný nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania podľa § 183 CSP ani svoju neúčast' neospravedlnil. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovanému bolo dňa 28. 09.2019 doručené aj poučenie o procesných právach a povinnostiach stranám sporu podľa § 160 ods. 1 CSP. Správnosť postupu súdu prvej inštancie možno konštatovať vo vzťahu k procesnému postupu súdu prvej inštancie na pojednávaní nariadenom na deň 11.06.2020, kedy súd prvej inštancie postupoval a o veci konal v neprítomnosti žalovaného. Uvedený postup súdu prvej inštancie tak bol plne v súlade s ust. § 180 ods. 1, nedošlo tak k odňatiu práva žalovaného konať pred súdom ani k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Odvolací súd preto postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 CSP rozsudok ako vecne správny potvrdil.

19. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalobca bol úspešný, no v priebehu odvolacieho konania mu žiadne preukázateľne trovy nevznikli a žalovanému ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).